

μονάτος Λεξ. Δημητρ. || Αἰνιγμ. Ἀρογοκλείνει δ μαλλιαρὸς
καὶ βγαίνει δ ἀσπροχιονάτος (τὸ τουλούμι μὲ τὸ τυρὶ) Κύπρ.

*Ἀσμ.

*Αμ' ἄλλαξ τὰ ροῦχα σου καὶ βάλ' ἀσπροχιονάτα
Χίος.

ἀσπροχιονίζω ἀμάρτ. ἀσπροσονίζω Μεγίστ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρόχιονος.

Πλύνων τι καθιστῶ αὐτὸς λευκὸν ὡς ἡ χιών.

ἀσπροχιονιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροσονιστός Με-

γίστ.

*Ἐκ τοῦ φ. ἀσπροχιονίζω.

*Ο διὰ πλύσεως γενόμενος λευκὸς ὡς ἡ χιών.

ἀσπρόχιονος ἐπίθ. Κάρπ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. χιόνι.

Λευκὸς ὡς ἡ χιών: *Ἀσμ.

Μηλορροοῦσα λυερὴ καὶ ἀσπρόχιοντι κορτέος-σα
(μηλορροοῦσα=μηλορροδοῦσα, ροδοκόκκινη).

ἀσπροχιώτης δ, ἀμάρτ. ἀσπονουχιώτ's Σαμοθρ.

Οὐδ. ἀσπροχιώτικο Νάξ. (Κορων. Μέλαν. Σκαδ. Φιλότ.)

—Λεξ. Μ' Εγκυκλ. Δημητρ. ἀσπροχιώτ' κο Μύκ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Χιώτης.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς. Συνών. ίδ. ἐν λ. ἀσπρούδα.

ἀσπρόχοιρος δ, Νάξ. (Απύρανθ.) ἀσπρόδοιρος Κύπρ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. χοῖρος.

Χοῖρος μὲ λευκάζον τρίχωμα.

ἀσπρόχολος ἐπίθ. Σίφν.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. χολή.

*Ο ἔχων οίονει λευκήν χολήν, δ ἄκακος καὶ μὴ ὀργιζό-
μενος. *Αντίθ. πικρόχολος.

ἀσπρόχορτο τό, *Ηπ. Πελοπν. (Κορινθ. Μεσσ.) Σί-
κιν. —ΠΓεννάδ. 155 —Λεξ. Βλαστ. 459 Δημητρ. ἀσπρό-
χοντον Θεσσ. (Καρδίτσ.) ἀσπροχόρτοι Κέως Κύθν. Πε-
λοπν. (Γορτυν.) ἀσπρόχοντον δ, Στερελλ. (Αίτωλ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. χόρτο.

Τὸ φυτὸν ἀνδροπώγων δ λάσιος (*andropogon pubes-
cens* ή *hirtum*) τοῦ γένους ἀνδροπώγωνος (*andropogon*) τῆς
τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (*gramineae*). *Η λ. καὶ ὡς τοπων.
*Ηπ. Κέως Πελοπν. (Γορτυν.) Στερελλ. (Αίτωλ.) [**]

ἀσπροχρόνσαφο τό, ἀμάρτ. ἀσπροχρούσαφον Κάρπ.
ἀσπροχρούσαφο Κάρπ. Τῆλ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. χρυσάφι.

Σύρμα ἀργυροῦν ἡ ἀπὸ λευκὸν μέταλλον χρησιμο-
ποιούμενον διὰ κεντήματα καὶ ὑφάσματα ἐνθ' ἀν.: *Ἀσμ.

Σύρμα μετάξιν ἥβαλα, σύρμα μαργαριτάρι

καὶ σύρμα τ' ἀσπροχρούσαφον ἥμπλεξα τὸ ἀτάνι
('ατάνι=γαϊτάνι) Κάρπ.

Καὶ κλῶνο τ' ἀσπροχρούσαφο κ' ὑφαινα τὸ μαντήλι
αὐτόθ.

ἀσπροχρυσῆ ἡ, Ζάκ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. χρυσῆ, δι' ὁ ίδ.
χρυσός.

*Ασθένειά τις καθ' ἦν δ πάσχων ἔχει διαλείποντας πυ-
ρετούς.

ἀσπρόχρυσος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπρόχρυσες Σκῦρ.

*Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀσπρος καὶ χρυσός. Διὰ τὴν κατάλ.
-ες ἀντὶ -ος πβ. ΒΦάβην Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου
(1909) 244.

Λευκὸς καὶ χρυσοῦς: Καπ' χᾶς μ' ἀσπρόχρυσος ποτήρεο
(ποδόγυρο).

ἀσπρόχωμα τό, κοιν. ἀσπρόχονμα βόρ. ίδιώμ. καὶ
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀσπρόχονμα Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.)
ἀσπρόχ' μα Σκῦρ.

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. χῶμα.

1) Ἀσπρογῆ, δ ίδ., κοιν. 2) Εἶδος ἀργίλλου χρη-
σιμοποιουμένης πρὸς καθαρισμὸν τοῦ γλεύκους Σκῦρ. 2)
*Η Κιμωλία γῆ Μακεδ. (Κοζ.)

*Η λ. καὶ ὡς τοπων. *Αττικ. Θεσσ. Πελοπν. (*Αρκαδ.
Γορτυν. Καλάμ. Μάν.)

ἀσπροχωματίζω ἀμάρτ. ἀσπροχονματίζου Μακεδ.

*Ἐκ τοῦ οὔσ. ἀσπρόχωμα.

Χρίω μὲ ἀσπρόχωμα.

ἀσπρόψαρο τό, *Ανδρ. Θράκ. (Σαμακόβ. Σαρεκκλ.)

—Λεξ. Πόππλετ. Γαζ. (λ. λευκίσκος) Μ' Εγκυκλ. Βλαστ.
436 Πρω. Δημητρ. ἀσπρόψαρον Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. ψάρι.

1) Ο ἰχθὺς λάβρας δ λύκος (*labrax lupus*) τοῦ γένους
τῶν περκιδῶν (*percidae*) τῆς τάξεως τῶν ἀκανθοπτερο-
γίων (*acanthopterygii*) χρώματος φαιοῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.)

2) Ο ἀργυρόχρονος ἰχθὺς λευκίσκος (*leuciscus*) τῆς
τάξεως τῶν κυπρινιδῶν (*cyprinidae*) Λεξ. Γαζ. Πόππλετ.

3) Πληθ., λευκοὶ ἐν γένει ἰχθύες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς
τοὺς σκοτεινοῦ χρώματος *Ανδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)
Θράκ. (Σαμακόβ.) —Λεξ. Μ' Εγκυκλ. Βλαστ. 436 Πρω. Δη-
μητρ. *Αντίθ. μανιρόψαρο. 4) Μεταφ. δ πολὺ λευκὸς
Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) [**]

***ἀσπρόψης** ἐπίθ. ἀσπρόψιος *Ιμβρ. Οὐδ. ἀσπρόψι
Κύπρ. ἀσπρόψι' Λέσβ. (*Ερεσσ. κ.ά.)

*Ἐκ τοῦ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. δψι.

1) Ο ἔχων ἀσπρην δψιν, ἐπὶ προβάτου Κύπρ. Λέσβ.
(*Ερεσσ. κ.ά.) 2) Ο ἔχων λευκὰ στίγματα εἰς τὴν δψιν, ἐπὶ
προβάτου *Ιμβρ.: ἀσπρόψια προυβατῖνα. *Ασπρόψιον κριάρι.

ἀσπροψοκερατούντα ἐπίθ. θηλ. ἀμάρτ. ἀσπροψο-
κερατούντα Κύπρ.

*Ἐκ τῶν ἐπιθ. *ἀσπρόψης καὶ κερατούντα.

*Η ἔχουσα πρόσωπον λευκὸν καὶ φέρουσα κέρατα, ἐπὶ
προβατίνας.

ἀσπρωνυχάζω Νάξ. (Απύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. νύχι.

Λευκαίνονται οἱ ὄνυχές μου ἐκ νόσου, ἐπὶ βιῶν, καὶ
τῆπων: Πονοσφοδυλάζουν δὰ βούδια καὶ ἀσπρωνυχάζουν, ὅδε
ἐχ' ἀνυδριές.

ἀσπρώνυχος ἐπίθ. Νάξ. (Απύρανθ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τοῦ οὔσ. νύχι.

*Ο ἔχων λευκοὺς ὄνυχας. *Η λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Ασπρωνύ-
χης καὶ ὡς ἐπών. Κύθηρ.

ἀσπρωτὸς ἐπίθ. Πόντ. (*Αμισ. Κερασ. Σάντ. Τραπ.
Χαλδ.)

*Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρος καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

*Υπόλευκος ἐνθ' ἀν.: Αἴδης ἀσπρωτὸν Τραπ. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀσπρονυλλιάρικος 1.

ἀσπρωχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀσπροχτούς βόρ. ίδιώμ.
ἀσδρουχούς Μακεδ.

*Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σπρωχτὸς <σπρώ-
χνω.

1) Ο μὴ ὠθηθεὶς σύνηθ.: Δὲ μπορεῖ κάνεις νὰ μείνῃ ἀσπρω-
χτος μέσα σὲ τόσο κόσμο. Συνών. ἀσκούντητος 1. 2) Με-
ταφ. δ μὴ προωθηθείς, δ μὴ προσαγγείς, ἐπὶ ἐργασίας, ζητή-
ματος κττ. σύνηθ.: *Ασπρωχτη δουλειὰ - ιπάθεοι κττ. 2)

